Φιλοδοξίες των Αποστόλων (Αρχ. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Ιουνίου, 2015

Πώς ερμηνεύεται το ότι οι Απόστολοι ζητούσαν πρωτοκαθεδρίες;

- Αφού ήσαν μαθητές του Κυρίου, νόμιζαν ότι το εδικαιούντο. Σαν να έλεγαν: «*Εμείς Σε ακολουθήσαμε και γίναμε μαθητές Σου. Οι άλλοι Σε περιφρόνησαν. Αι, κάτι πρέπει να μας δώσεις. Κάπως πρέπει να μας αμείψεις γι' αυτό*». Εξ άλλου, όταν ο Πέτρος Του λέγει: «*Ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμέν σοι. Τί άρα έσται ημίν;*» (Ματθ. ιθ' 27), ο Κύριος ανέφερε: «*Δεν υπάρχει κάποιος που ένεκεν Εμού και του Ευαγγελίου αφήκε γυναίκα ή οικία ή αδελφούς κ.λ.π., που να μη λάβει αυτά εκατονταπλάσια και να μη κληρονομήση ζωήν αιώνιον*» (Ματθ. ιθ' 29).

Και λέγει ο **άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος**:
«*Ποια πάντα, Πέτρε; Άφησες ανάκτορα, άφησες σπουδαία αξιώματα; Τι άφησες; Ένα καϊκάκι, το οποίο είχες και μερικά δίχτυα. Τι σπουδαίο άφησες και Τον ακολούθησες;*». Αλλά πάλι θέτει στο στόμα του Πέτρου τα λόγια: «*Αι, αυτά είχα, αυτά άφησα. Αν είχα περισσότερα, μπορεί να άφηνα και περισσότερα*». Περίμεναν, λοιπόν, κάποια αμοιβή.

Αλλά αυτά ελέγοντο **προτού να φωτισθούν από το Πνεύμα το Άγιο. Μετά τον φωτισμό δεν ζητούσαν πρωτοκαθεδρίες πλέον**, **αλλά ποθούσαν να θυσιαστούν για την διάδοση του Ευαγγελίου**. Μετά την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος μία φιλοδοξία υπήρχε στους Αποστόλους: **Η δόξα του Σταυρού!** Η φιλοδοξία να μαρτυρήσουν για την αγάπη του Κυρίου. Αν αυτό μπορεί να λεχθεί φιλοδοξία!

Οι Απόστολοι όχι μόνο δεν είχαν
αξίωμα κατά κόσμο, αλλά στην εποχή τους εδιώκοντο συνεχώς και αδιαλείπτως από όλους.
Όλοι, και ο ιουδαϊκός λαός και το συνέδριο των Ιουδαίων και οι αρχές της Ρώμης, οι πάντες ήσαν εναντίον τους. Και όμως κατάφεραν και έκαναν ένα έργο τεράστιο, το οποίο έμεινε και θα μένει στους αιώνες. Όχι μόνο δεν είχαν αξιώματα, αλλ' είχαν και την εξουσία εναντίον τους. Κατά κόσμο δεν είχαν κανένα αξίωμα. Και ο Κύριός μας έδρασε κάτω από τον Πιλάτο, κάτω από τον Ηρώδη, κάτω από τον Καϊάφα κάτω από
τον Άννα. Εν τούτοις επέτυχε τα όσα
επέτυχε. Δεν είχε κανένα αξίωμα κοσμικό ο Κύριός μας.

Ο Θεός να μας κρατάει κοντά Του μόνο.
Τα αξιώματα δεν έχουν καμιά σημασία. Κάθε πιστός πρέπει να σκέπτεται έτσι: «*Όπου κι αν είμαι, θα εργασθώ σύμφωνα με το χάρισμα το οποίο μου έδωσε ό Θεός*». Κάθε άνθρωπος έχει ένα χάρισμα. **Δεν υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος να μη έχει τάλαντο
στη ζωή του**. Θα φύγουμε κάποτε από τον κόσμο και το πρόβλημα είναι να μη φύγουμε βεβαρημένοι από αμαρτίες. Το αν φύγουμε αξιωματούχοι ή όχι, είναι δευτερεύον.

("Χριστώ τω θεώ παραθώμεθα", Έκδοσις Ι. Ησυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζήνος, σελ. 209-210)

(Πηγή ηλ. κειμένου: apantaortodoxias.blogspot.com)